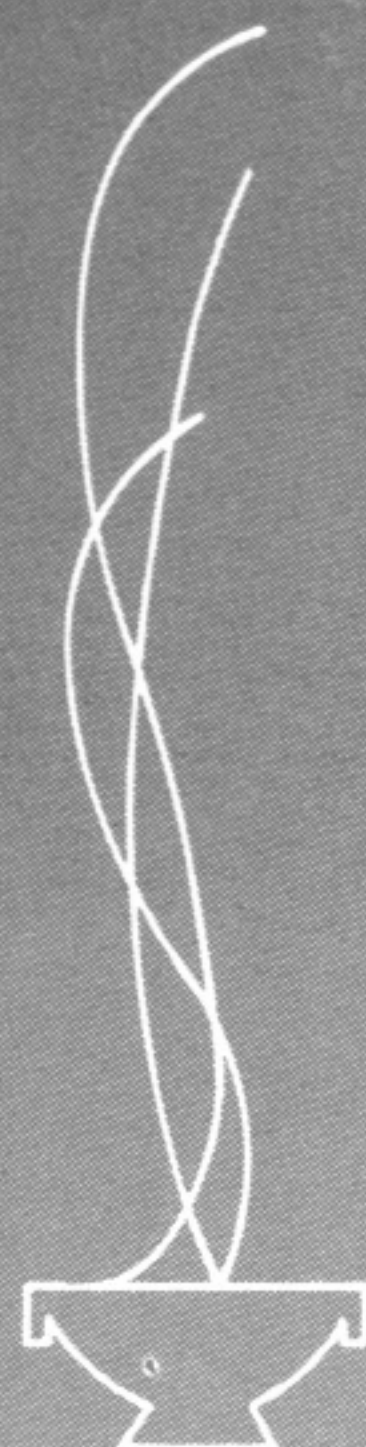

ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗ

τεύχος 2ο

Μαρτιος — Απριλιος 1987

Διμηνιαία έκδοση
του Εθνικού Συνδέσμου Διπλωματούχων Νοσοκόμων Ελλάδος

«ΥΓΕΙΑΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ»
ΕΣΔΝΕ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ

Εθνικός Σύνδεσμος
Διπλωματούχων Νοσοκόμων Ελλάδος
Πύργος Αθηνών, Γ' κτίριο, 2ος όροφος
Μεσογείων 2 115 27 ΑΘΗΝΑ
Τηλ.: 77 02 861

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ε. Δημητρίου
Κ. Καλανταρίδου
Β. Λανάρα
Μ. Μαλγαρινού

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Μαρία Μαλγαρινού
Καθηγήτρια ΤΕΙ Αθηνών
Πύργος Αθηνών - Γ' Κτίριο
2ος όροφος - 115 27 ΑΘΗΝΑ

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ

Φωτοστοιχειοθεσία - Σχεδιασμοί
Εξώφυλλο - Εκτύπωση

Κατεχάκη & Αδριανείου 3 - 115 25 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 67 14 371 - 67 14 340

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Νοσηλεύτριες/-ές	_____	1000 δρχ.
Σπουδάστριες/-ές	_____	500 δρχ.
Οργανισμοί - Εταιρείες - Βιβλιοθήκες	_____	1500 δρχ.
Εξωτερικό	_____	15 \$
ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ		170 δρχ.

1. Γενική Συνέλευση 1987 (14 - 3 87)	43
2. Υπόμνημα - Έγγραφα	50
3. Πεπραγμένα Διοικητικού Συμβουλίου ΕΣΔΝΕ 1986-87	53
4. Παιδαγωγική αξία του φιλοδωρήματος (Προσφορά στη Νοσηλεύτρια Μητέρα) <i>Ειρήνη Γουλιά</i>	61
5. Συνέδρια - Συμπόσια - Εκπαιδευτικές επισκέψεις	67
6. Ενημέρωση	69

Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΔΩΡΗΜΑΤΟΣ (Προσφορά στη Νοσηλεύτρια Μητέρα)

Ειρήνη Γουλιά

Επίκουρος Καθηγήτρια ΤΕΙ Αθηνών

Στην εποχή μας, που με έμφαση τονίζεται η σημασία που έχει ο οικονομικός παράγοντας στη διαμόρφωση των κοινωνικών καταστάσεων και των ανθρώπινων σχέσεων, είναι ανάγκη, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, να μάθουμε στα παιδιά να χρησιμοποιούν σωστά τα χρήματα, να μην τα κάνουν αυτοσκοπό τους και να μην αφήσουμε να περάσει στα παιδιά, που είναι κατ'εξοχήν παθητικοί δέκτες και μιμούνται τους μεγάλους, το πρότυπο του «Homo Economicus» που ζει για να καταναλώνει και δεν καταναλώνει για να ζει.

Το άρθρο μας και μόνο για την επικαιρότητά του λοιπόν προκαλεί, εκ πρώιμίου, την προσοχή και κεντρίζει το ενδιαφέρον. Ξεκινούμε με τη γενική διαπίστωση ότι στην εποχή μας πολλοί άνθρωποι δεν κάνουν σωστή διαχείριση των οικονομικών της οικογένειας, ξοδεύουν σε αλόγιστες αγορές ή προχωρούν σε δαπάνες που δεν μπορεί ν' αντέξει το βαλάντιό τους. Κυριαρχεί γενικά ένα πνεύμα σπατάλης που συμπαρασύρει και τους γύρω τους και, φυσικά, επηρεάζει και τα παιδιά.

Αναφερόμενοι σ' αυτήν την κατηγορία των συνανθρώπων μας πρέπει να τονίσουμε πως ενώ το χρήμα, ήταν στην αρχή το μέσο που τους διευκόλυνε στις συναλλαγές τους, σιγά-σιγά, εξελίχθηκε σε πρωταρχικό και ίσως σε μοναδικό στόχο τους. Φυσική συνέπεια αυτού του γεγονότος είναι να θεωρείται επιτυχημένο και καταξιωμένο κοινωνικά το άτομο που οδηγεί το άλφα μοντέλο αυτοκινήτου, ντύνεται στο τάδε ονομαστό κατάστημα, επενδύει σε μετοχές και καταθέσεις και έχει ακόμη και θυρίδα στην τράπεζα.

Αυτό είναι, μέσα σε λίγες γραμμές, το γενικό πλαίσιο που μας αφορά σε σχέση με το θέμα που εξετάζουμε. Επόμενο βήμα μας θα είναι ο εντοπισμός των αιτίων.

Γενικά αποδεκτή όμως και δογματική είναι η άποψη που καταλογίζει σχεδόν όλες τις ευθύνες στην οικονομία των προοδευμένων χωρών, που στις μέρες μας έχει διαμορφωθεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μας παρακινεί ν' αγοράζουμε συνεχώς περισσότερα πράγματα, να κάνουμε τις λεγόμενες αλόγιστες σπατάλες, έστω κι αν οι οικονομικές μας δυνάμεις δεν το επιτρέπουν. Δεν πρέπει όμως να μείνουμε εδώ.

Πρέπει να παρατηρήσουμε ότι μια συστηματικότερη αναζήτηση που θα συνοδεύεται από μια πλατιά δεώρηση των προβλημάτων-αιτίων, αλλά και από μια επιεική κρίση για τους υπεύθυνους, θα οδηγούσε σε κάποια άλλα συμπεράσματα που χωρίς να αντιστρατεύονται την παραπάνω άποψη οδη-

γούν πέρα απ' αυτήν. Τέτοια μπορούν να είναι, για παράδειγμα, η επιταχυνόμενη πρόοδος της τεχνολογίας που καθιστά συχνά αναγκαία την αντικατάσταση πρόσφατων αγορών υλικών αγαθών μ' άλλα περισσότερο εύχρηστα, ταχύτερα στην εξυπηρέτηση, οικονομικότερα στη δαπάνη ενέργειας κ.λπ. και που παρέχουν επομένως στον ιδιοκτήτη τους περισσότερο ελεύθερο χρόνο, μεγαλύτερη ξεκούραση στις καθημερινές εργασίες και μακροπρόθεσμα, περιστολή δαπανών.

Παράγοντας που επίσης ευθύνεται για την εξέλιξη της κοινωνίας μας σε καταναλωτική είναι οπωσδήποτε οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι οι οποίοι αφενός έφεραν τους ανθρώπους στην έσχατη εξαθλίωση και τους δημιούργησαν μια χρόνια κατάσταση πείνας και «δίψας» που δεν έχει ακόμη κορεσθεί και αφετέρου μεταβάλανε το ύψιστο δώρο της ζωής στο ευτελέστερο είδος, δημιουργώντας αίσθημα ανασφάλειας και αβεβαιότητας, που με τη σειρά του οδήγησε πολλούς στο «φάγωμεν, πίωμεν, αύριον γάρ αποδνήσκομεν».

Η οικονομική κρίση πάλι οδηγεί συχνά στην επένδυση των χρημάτων σε υλικά αγαθά, μια που τίποτα δε βεβαιώνει ότι τα χρήματα που θα αποταμιευθούν σήμερα θα είναι αύριο ανταλλάξιμα με αγαθά ανάλογης αξίας.

Κατ' αυτόν τον τρόπο θα μπορούσαμε να κάνουμε ένα πλήθος αναφορών σε «παρουσίες» και «απουσίες» που δεν είναι άμοιρες για την τραγελαφική εικόνα της κοινωνίας μας αν δεν υπήρχε ο κίνδυνος ν' απομακρυνθούμε από το θέμα και τον κύριο στόχο του.

Επανερχόμαστε λοιπόν σ' αυτό με το ερώτημα ποιός είναι ο υπεύθυνος για την επανάληψη του φαινομένου μεταξύ των παιδιών. Αβίαστα δίνεται συνήθως η ευλογοφανής απάντηση ότι «για τη σπατάλη των παιδιών φταίμε εμείς οι μεγάλοι που επηρεασμένοι από τις συνθήκες της εποχής, δεν δώσαμε την προσοχή που έπρεπε σ' αυτό το σπουδαίο θέμα».

Πάνω στο σημείο αυτό ωστόσο θα μπορούσαμε -πάντα καλοπροαίρετα- να προβάλουμε τις κάποιες ενστάσεις μας για κοινωνικές συνθήκες, συχνά επιβαλλόμενες, για το ειδικότερο κλίμα που επικρατεί στο στενό ή ευρύ περιβάλλον των παιδιών που δημιουργούν για μια δετική ή αρνητική τοποθέτηση στο θέμα της σπατάλης κ.λπ. Θα μπορούσαμε επίσης να προχωρήσουμε πέρα από τη διευκρίνιση του τι εννοούμε λέγοντας «οι μεγάλοι» -διευκρίνιση που γίνεται στη συνέχεια του άρθρου- σε ένα σχετικό, διαφορετικό κάπως όμως ερώτημα. Τι γίνεται, όταν κάποιοι μεγάλοι, οι γονείς, τοποθετούνται δετικά ή αρνητικά στο συγκεκριμένο πρόβλημα ενώ κάποιοι άλλοι, οικείοι, συγγενείς, φίλοι, έχουν ακριβώς αντίθετη αντίληψη και δεν προσπαθούν έστω να τη συγκαλύψουν για να μη διχάζουν έτσι τα παιδιά ανάμεσα στο σωστό και στο ευχάριστο, που βέβαια δεν συμβαίνει πάντα να συμπορεύονται.

Παρακάμπτοντας πάντως τις μεμιοιμοιρίες μας, περνάμε στο ερώτημα αν πρέπει να δίνουμε στα παιδιά χρήματα και πόσα, όπου και ανεπιφύλακτα απαντούμε Ναι, συμφωνώντας έτσι και με τη γνώμη και άλλων παιδαγωγών, ορίζοντας όμως και τις αναγκαίες προϋποθέσεις. Πρέπει αυτά να είναι ανάλογα με τις ανάγκες, την ηλικία του και πάντα σύμμετρα με το δείκτη της πνευματικής του ωρίμανσης, που σίγουρα αποτελεί τον ασφαλέστερο οδηγό για τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει σωστά τις ευκαιρίες που του παρέχει αυτή η προσφορά.

Είναι αλήθεια, όπως τονίζεται εδώ ότι, τόσο η υπερβολική γενναιοδωρία, όσο και η τσιγκουνιά, αλλοιώνουν ή και καταστρέφουν τον χαρακτήρα των παιδιών και τα ωθούν και στο παρόν, αλλά και στο μέλλον σε ενέργειες αντικοινωνικές ή έστω όχι τόσο άμεπτες ηθικά. Αντίθετα, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις ατόμων που αναδείχθηκαν αργότερα σε υγιή κύτταρα της κοινωνίας ή ακόμη και σε ευεργέτες της σε κάποιο χώρο ή τομέα, παρόλο που μεγάλωσαν μέσα σε τελείως αντιφατικές συνθήκες.

Σκόπιμο λοιπόν είναι να προσθέσουμε την παρατήρηση, ότι η γενναιοδωρία ή η τσιγκουνιά μπορούν, σε διαφορετικά παιδιά, να έχουν τελείως διαφορετική απήχηση στο χαρακτήρα τους.

Το μικρό παιδί των 3 ή 4 χρόνων, πράγματι, δεν εκτιμά ακόμη τις προσφορές σε χρήμα, αλλά ευχαριστείται περισσότερο μ' ένα δώρο διαφορετικής μορφής. Δυστυχώς όμως, και εδώ έχει αρχίσει το καταστροφικό του έργο ο υπολογισμός και η χρησιμοδηρία των μεγάλων, που χωρίς σύνεση, ακόμη και για να παίξουν, δηλητηριάζουν την παιδική ψυχή. Δεν είναι πια, καθόλου σπάνιο, ν' ακούσει κανείς από νήπιο που μόλις γελλίζει δειλά τα πρώτα του λογάκια, να ζητά από τον παππού ή τη γιαγιά να του δώσουν ... τα (λεπτά), -κάτι με το οποίο θα έπρεπε φυσιολογικά να κάνει την πρώτη επαφή και γνωριμία όταν θα πήγαινε στο σχολείο.

Στο σχολείο, που είναι και το φυτώριο μέσα στο οποίο το παιδί θα αποκτήσει τις πρώτες του εμπειρίες για τη σύνθετη ζωή της κοινωνίας μας, θα έχει τη δυνατότητα να συνειδητοποιήσει την αξία των χρημάτων και την έννοια της συναλλαγής, καθώς για να αγοράσει το κουλούρι του ή ένα μολύβι θα πρέπει να δώσει χρήματα που από κάποια πηγή θα έχει αποκτήσει.

Στο παιδί λοιπόν της σχολικής ηλικίας είναι απαραίτητο να εμπιστευόμαστε λίγα χρήματα για να καλύπτει τις μικρές του ανάγκες μ' αυτά, παράλληλα όμως χρειάζεται να επαγρυπνούμε για να τα χρησιμοποιεί σωστά και στην ανάγκη να επεμβαίνουμε -πάντα όμως με λεπτότητα- ώσπου να εδιστεί σ' ένα τρόπο συνετής διαχείρισης των χρημάτων. Οι συμβουλές και οι υποδείξεις καθώς και η διακριτική επίβλεψη της διάθεσης των χρημάτων είναι οι πιο ενδεδειγμένοι τρόποι για να κατανοήσει το παιδί τη σωστή αξία του χρήματος και της διαχείρισής του. Ένα σημείο όμως, δεν πρέπει να μας διαφεύγει. Δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση ν' αμφισβητήσουμε στο παιδί το δικαίωμα να διαχειρίζεται το χαρτζηλίκι του μόνο του, όπως κρίνει. Μ' αυτόν τον τρόπο το αφήνουμε ελεύθερο να ενεργεί και συγχρόνως εδραιώνουμε το αίσθημα της αυτονομίας του απέναντι στους μεγάλους. Είναι βέβαια σκόπιμο να περιορίσουμε τις παροχές, εάν διαβλέπουμε κάποιο κίνδυνο ν' αναπτυχθεί η επιπολαιότητα ή το πνεύμα της κερδοσκοπίας και της χρησιμοδηρίας.

Εκείνο που βοηθά αφάνταστα και δίνει σταθερότερα αποτελέσματα στην προσπάθειά μας να εξοικειώσουμε το παιδί με την καλή διάθεση των χρημάτων του είναι, με κάθε ευκαιρία, να του εξηγούμε ότι για να δώσει χρήματα για να πάρει καραμέλλες, κουλούρι, τετράδια, πρέπει να τα έχει προηγουμένα αποκτήσει από τον πατέρα, την μητέρα, τον παππού κ.λπ. Εκείνοι με τη σειρά τους για να του τα εξοικονομήσουν, θα τα έχουν αποκτήσει από κάπου αλλού με κάποιο σοβαρό αντίβαρο - την εργασία τους - από

την οποία δεν κερδίζουν πάντα όσα θέλουν, αλλά όσα -για τα μικρά παιδιά- τους δίνει ο εργοδότης τους. Ακόμα πρέπει να καταλάβουν τα παιδιά ότι τα χρήματα που κατ' αυτόν τον τρόπο υπάρχουν στο οικογενειακό ταμείο, έχουν σκοπό να καλύψουν για ένα ορισμένο διάστημα τις ανάγκες όλης της οικογένειας, και επομένως, δεν μπορούμε να ξοδεύουμε σήμερα όσο και όπου θέλουμε γιατί αύριο θα μας λείψουν και δεν θα έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε βασικές βιοτικές ανάγκες.

Πολύ νωρίς επίσης θα πρέπει να επισημάνουμε στα παιδιά ότι δεν κερδίζουν όλοι τα ίδια χρήματα και κατά συνέπεια στις δικές μας δαπάνες δεν θα μας παρασύρει το παράδειγμα των άλλων, αλλά θα μας οδηγήει η εκτίμηση των δικών μας δυνατοτήτων. Πέρα απ' αυτό δεν θα πρέπει ν' αδιαφορούμε και για 'κείνους που έχουν πολύ λιγότερα από εμάς, αλλά θα πρέπει να τους συμπαραστεκόμαστε ή έστω, να μην τους προκαλούμε με τις δικές μας ασύστολες δαπάνες. Αντί, για παράδειγμα, ν' αγοράσω σοκολάτα, που μπορώ να την έχω και στο σπίτι μου, ν' αγοράσω δύο κουλούρια, και να φιλέψω, όχι να ελεήσω, με το ένα τον φτωχό συμμαθητή μου.

Ένα άλλο πρόβλημα, σχετικό με το θέμα του φιλοδωρήματος των παιδιών, είναι το αν θα πρέπει να τους δίνουμε κάθε μέρα, όσα κρίνουμε απαραίτητα, για τις ανάγκες της μέρας ή να τους δίνουμε στην αρχή της εβδομάδας ένα ποσό για να αντιμετωπίζουν τα μικροέξοδα των επτά ημερών. Εδώ δεν μπορεί να δοθεί μια μονοδιάστατη απάντηση, πανάκεια για όλες τις περιπτώσεις. Είναι ανάγκη να σταθμίσουμε πολλούς παράγοντες και να λάβουμε υπόψη πολλά προτού αποδεχτούμε τη μια ή την άλλη εκδοχή. Θα είμαστε έτοιμοι και πρόθυμοι, αν κάτι από αυτά τα στοιχεία που μας οδήγησαν στην α ή β στάση μεταβληθεί ν' αναθεωρήσουμε και εμείς την τακτική μας.

Υπάρχουν παιδιά, της ίδιας ηλικίας, που χαίρονται να παίρνουν καθημερινά το μικρό τους χαρτζηλίκι από τον γονέα, γιατί υποσυνείδητα έτσι ανανεώνουν το αίσθημα μέριμνας, στοργής και αγάπης προς αυτά. Άλλα το αισθάνονται σαν εξάρτηση και θλίβονται και καταπιέζονται, ιδιαίτερα όταν κάτω από το βάρος των συσσωρευμένων καθημερινών φροντίδων συμβαίνει (και πολύ συχνά μάλιστα) ο γονέας να το ξεχάσει, οπότε βρίσκονται στη δύσκολη γι' αυτά επιλογή ανάμεσα στο να ζητήσουν ή να φύγουν για το σχολείο χωρίς χρήματα.

Το καθημερινό χαρτζηλίκι παρουσιάζει και μια άλλη αδυναμία. Συχνά δεν είναι σταθερό σαν ποσό, αφού σε όλους μας τυχαίνει να μην έχουμε πάντα στο πορτοφόλι μας τα κέρματα ή χαρτονομίσματα που ακριβώς μας χρειάζονται. Έτσι επιπλέον αφαιρούμε από το παιδί τη δυνατότητα να προγραμματίσει από πριν τις δαπάνες του και το συνηθίζουμε να εξαρτά τις ενέργειές του από την τύχη.

Υιοθετούμε λοιπόν την δεύτερη εκδοχή; Ναι, όχι όμως χωρίς κάποιες επιφυλάξεις και με τις εξής προϋποθέσεις: -δεν δίνουμε στα παιδιά ένα ποσό, σε τακτικά χρονικά διαστήματα, για να λύσουμε το δικό μας πρόβλημα, βρίσκοντας με τον τρόπο αυτό για λίγες μέρες την ησυχία μας, -εδραιώνουμε μέσα από αυτή τη διαδικασία το αίσθημα της ευθύνης, -ενδαρρύνουμε την ανάπτυξη πρωτοβουλίας και συντελούμε στην ωρίμανση του χαρακτήρα τους.

Για να πετύχουμε όμως το παραπάνω, πρέπει να έχουμε την ψυχική δύναμη να βάζουμε χώρια το συναίσθημα από τη λογική, έτσι, ώστε να μην υποχωρούμε στο αίτημα των παιδιών, για συμπληρωματικές παροχές, αν από επιπολαιότητα κατανάλωσαν τα χρήματά τους στις πρώτες 2 ή 3 μέρες και φυσικά δεν έχουν ν' ανταποκριθούν στις ανάγκες των επόμενων.

Το πρόβλημα, όμως, της παιδαγωγικής αξίας του φιλοδωρήματος δεν συνδέεται αποκλειστικά μ' αυτό της καθημερινής ή σε τακτά διαστήματα διάθεσης, που στις γενικές του γραμμές εξετάσαμε. Άπτεται και των άλλων χρηματικών παροχών και φιλοδωρημάτων, που προσφέρονται είτε από τους γονείς, είτε από τους συγγενείς και φίλους στα παιδιά με διάφορες ευκαιρίες. Αυτές συχνά αντιπροσωπεύουν ένα ποσό αρκετά σεβαστό, δεν έχουν προκαθορισμένο τρόπο διάθεσής τους και γι' αυτό οι κίνδυνοι που εγκυμονούν για τα παιδιά είναι ακόμη σοβαρότεροι.

Όσο τα παιδιά είναι μικρά, αρκεί συχνά μια υπόδειξη ή μια συμβουλή, η αβίαστη προσφορά μας να τα συνοδεύσουμε στις αγορές τους και, αν χρειασθεί, ακόμη και να διαδέσουμε από τον δικό μας λογαριασμό ένα συμπληρωματικό ποσό. Με τα μεγάλα παιδιά όμως δεν είναι το ίδιο. Οι έφηβοι συχνά εμπιστεύονται περισσότερο τους συνομηλικούς τους, παρά τους μεγάλους. Αλλά και όταν δεν συμβαίνει αυτό, συνήθως έχουν τα σχέδιά τους, το πρόγραμμα των αγορών τους και απλά περιμένουν την ευκαιρία να τους δοθούν τα χρήματα, οπότε και σπεύδουν αμέσως να τα εξαργυρώσουν. Στην περίπτωση λοιπόν των μεγάλων παιδιών, αναφορικά με τη δική μας στάση, μάλλον ισχύει το: «δει προλαμβάνειν μάλλον ή θεραπεύειν» και αυτό ανάγεται στην παιδική, ίσως και στην νηπιακή ακόμη ηλικία, ενώ, για τα παιδιά που ήδη διανύουν αυτό το στάδιο, θα ήταν χρήσιμο με κάθε ευκαιρία και με παραδείγματα μέσα από την καθημερινή ζωή και επικαιρότητα να τους επισημάνουμε το κύρος ενός άλλου αρχαίου ρητού που λέει: «χαλεπώτερον το φυλάξαι του κτήσασθαι εστί».

Τα παραπάνω όμως έχουν σαν δεδομένο, ότι με κάποιο τρόπο τα παιδιά κατέχουν περισσότερα χρήματα απ' όσα απαιτούνται για τις καθημερινές τους ανάγκες. Επιβάλλεται όμως η περαιτέρω διερεύνηση του θέματος επειδή προκύπτει το εξής ερώτημα: είναι δεμιτό να δίνουμε στα παιδιά έκτακτες παροχές με την μορφή δώρου ή ανταμοιβής, ωφελεί στην πραγματικότητα ή βλάπτει και πόσο κάθε φορά;

Βέβαια δεν συζητούμε καθόλου την περίπτωση να μην γίνονται αυτές οι παροχές στα παιδιά, τόσο γιατί αληθινά τους προσφέρουν πολύ χαρά, όσο και γιατί δεν είναι δυνατόν να υπαγορεύσουμε στους συγγενείς και φίλους τον τρόπο με τον οποίο θα εκδηλώνουν την αγάπη τους σ' αυτά. Μπορούμε όμως και επιβάλλεται να ασκήσουμε όλη μας την επιρροή, στο να κατευθύνουν το πότε και με ποιά αιτιολογία θα γίνεται κάτι τέτοιο.

Ας αναφερθούμε όμως τώρα σε ορισμένα παραδείγματα τακτικής που πρέπει ν' ακολουθούμε στην καθημερινή πρακτική περισσότερο.

Πρέπει από μικρά τα παιδιά να συνεισφέρουν σύμφωνα με τις δυνάμεις τους στις εργασίες του σπιτιού απλά, χωρίς να περιμένουν, και πολύ περισσότερο να απαιτούν, κάποια ανταμοιβή γι' αυτό, πέρα από την έκφραση χαράς, στα αγαπημένα τους πρόσωπα και τον έπαινο. Πότε, άλλωστε, είδαν την μητέρα να πληρώνεται, για το ωραίο φαγητό που έκανε στο σπίτι ή τον πατέρα για τα γώνια που έφερε, την μικροεπισκευή που έκανε, το παιχνίδι που διόρθωσε και τόσα άλλα;

Το ίδιο λανθασμένη τακτική είναι, να δίνουμε στα παιδιά χρήματα ή άλλα δώρα για να τα παρακινήσουμε να έχουν καλές επιδόσεις στο σχολείο ή και γιατί, ήδη, έφεραν καλούς βαθμούς στο τετράδιο ή τον έλεγχο.

Αντίθετα, πρέπει να τα edίσουμε να αισθάνονται ικανοποίηση από το γεγονός και μόνο, ότι αξιοποιούν τις ευκαιρίες που τους προσφέρονται, δίνοντας έτσι χαρά στους γονείς τους, ενώ, ταυτόχρονα ενισχύουν το αίσθημα αυτοεκτίμησης με τη βεβαιότητα ότι συνεχίζοντας έτσι, θα προκόψουν στη ζωή για το δικό τους πάντοτε καλό.

Έπειτα δεν πρέπει να παραβλέγουμε το γεγονός ότι αρκετά παιδιά, παρά την προσπάθεια που καταβάλλουν, συχνά δεν έχουν αντάξιους βαθμούς. Ίσως επειδή υπάρχουν συγγενείς αδυναμίες που δεν τους επιτρέπουν την παρακολούθηση του ρυθμού προόδου των άλλων συμμαθητών τους. Με ποιο δικαίωμα, θα διαφοροποιήσουμε τη συμπεριφορά μας, απέναντί τους, σε σχέση με το παιδί που μπορεί να φέρνει τους καλούς βαθμούς, χωρίς κατά τα άλλα, να είναι καλύτερο ή ικανότερο από αυτά;

Ίσως μια ενθαρρυντική παρόρμηση για πρόοδο, να ήταν κάποια προσφορά με το εξής σκεπτικό: Βλέπω ότι φιλότιμα προσπαθείς, και αγωνίζεσαι, όσο μπορείς. Μου δίνεις έτσι μεγάλη χαρά, για τούτο και γω θέλω να σου δώσω την χαρά, να πραγματοποιήσεις κάποια, ποτέ όλες, επιθυμία σου μ' αυτό το φιλοδώρημα, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα των προσπαθειών σου.

Μ' αυτόν τον τρόπο, ούτε διακινδυνεύουμε ν' αναπτύξουμε στο έξυπνο και χαρισματικό παιδί το πνεύμα της χρησιμοθηρίας, ούτε πάλι ν' απογοητεύσουμε και να συνθλίβουμε το παιδί που κάπως μειονεκτεί.

Ένας σοβαρός κίνδυνος, που ακόμη προκύπτει από την οικονομική άνεση που χαρίζουμε στα παιδιά μας, είναι ότι παρέχοντάς τους τη δυνατότητα με τις συχνές και γενναιόδωρες παροχές να ικανοποιούν κάθε επιθυμία τους, διαμορφώνουμε μέσα τους την εσφαλμένη αντίληψη, ότι θα μπορούν και στο μέλλον να τα βρίσκουν, όλα, ρόδινα στη ζωή.

Η πραγματικότητα όμως δείχνεται τελείως διαφορετική. Αλλοίμονο στον άνθρωπο, που από παιδί δεν είχε την ευκαιρία ν' αποκτήσει, την ηθική εκείνη δωράκιση, που δίνει η δύναμη να κυριαρχούμε πάνω στις επιθυμίες μας και με θάρρος και αξιοπρέπεια να δεχόμαστε τις δυσκολίες. Γιατί ποιος βεβαιώνει, ότι θα υπάρχουν πάντα, κάποιοι στο πλευρό των σημερινών παιδιών και αυριανών ενηλίκων, πρόθυμοι να τους συμπαρασταθούν και να καλύψουν τις ανάγκες τους, στο βαθμό που τώρα κάνει η οικογένειά τους;

Όλους αυτούς τους κινδύνους και τις επιφυλάξεις, που θέτει αυτή η μέλητη, πρέπει να τους λάβουμε υπόψη και κατά συνέπεια, η αγωγή του χρήματος στο παιδί ν' αποβλέπει στο να συνηθίσει ο νέος, να χρησιμοποιεί σωστά τα χρήματα που του εμπιστεύονται, να ζοδεύει με πνεύμα νοικοκυροσύνης και οικονομίας τα απαραίτητα για τις ανάγκες του, μακριά από σπατάλες, και, το αντίθετό τους, φιλόργυρες ενέργειες.

Αν το χρήμα γίνει είδωλό μας, και χάσουμε τους πνευματικούς και ηθικούς μας προσανατολισμούς, τότε το διαστημόπλοιο γη, κατά τον πατέρα των πυραύλων Von Braun, κινδυνεύει να συντριβεί πάνω στα βράχια της παραφροσύνης.

ΣΥΝΕΔΡΙΑ - ΣΥΜΠΟΣΙΑ - ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

1. ECCO-4

Η 4η Ευρωπαϊκή συνάντηση στην Κλινική Ογκολογία και Καρκινολογική Νοσηλευτική θα γίνει στη Μαδρίτη από 1 έως 4 Νοεμβρίου 1987

Για περισσότερες πληροφορίες απευθυνθείτε:

ECCO-4
SIASA CONGRESOS
Paseo de la Habana, 134
28036 Madrid (Spain)

2. Το Royal College of Nursing οργανώνει εκπαιδευτικές επισκέψεις, σε υπηρεσίες υγείας του Λονδίνου, στις πιο κάτω ημερομηνίες:

- α) Οκτώβριο από 12 έως 16
- β) Νοέμβριο από 9 έως 13
- γ) Δεκέμβριο από 7 έως 11

Για περισσότερες πληροφορίες απευθυνθείτε στο:

Royal College of Nursing
20 Cavendish Square
London W1MOAB
Tel: 014093333

3. Η Πανελλήνια Ένωση Βιολόγων ανακοινώνει ότι στις 7-10 Οκτωβρίου 1987 θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα το 3ο Πανελλήνιο Συνέδριο της με Ευρωπαϊκή συμμετοχή.

Θέμα: Βιολογία και Παραγωγή

Για περισσότερες πληροφορίες απευθυνθείτε στην Γραμματεία του Συνεδρίου «Οργάνωση Ιδέα», Βουλής 24, 105 63 Αθήνα, Τηλ. 32 42 045

4. «Νοσηλευτική από εθνικά σύνορα: Ο 21ος αιώνας» είναι το θέμα της 15ης Συνόδου της Αμερικανικής Ακαδημίας Νοσηλευτικής, που θα πραγματοποιηθεί στις 12 Οκτωβρίου 1987 στην Washington D.C.

Για περισσότερες πληροφορίες απευθυνθείτε στην πιο κάτω διεύθυνση:

American Academy of Nursing
ANA Fiscal Affairs
2420 Pershing Road
Kansas City, Missouri 64108, U.S.A.

5. Η 25 Διεθνής Σύνοδος των Νοσηλευτών του Χειρουργείου θα γίνει στη Σιγκαπούρη από 14 έως 18 Σεπτεμβρίου 1987

Για περισσότερες πληροφορίες απευθυνθείτε:
World Conference
Operating Room Nurses
10170 East Mississippi Ave., Denver, Colo, 80231 U.S.A.

6. 2ο Διεθνές Συμπόσιο για τον Έλεγχο των Μολύνσεων θα πραγματοποιηθεί από 12 έως 16 Σεπτεμβρίου 1988 στο Harrogate της Αγγλίας.

Για περισσότερες πληροφορίες απευθυνθείτε στον:
Mr. John Love
Publicity Officer ICCIC '88
3 Buckingham Road
Kingston upon Thames
Surrey KT1 3BH
ENGLAND
Tel.: 01 (London) 5460304

7. 2η Διεθνής Σύνοδος για την Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας θα πραγματοποιηθεί στο Λονδίνο από 21 έως 23 Σεπτεμβρίου 1987

Για περισσότερες πληροφορίες απευθυνθείτε:
Conference Administrator
Macmillan Conferences and Exhibitions
4 Little Essex Street, London, WC2R3LF
Tel. 01 8366633

8. Η Διεθνής Σύνοδος της Νοσηλευτικής Έρευνας θα γίνει από 13 έως 16 Οκτωβρίου 1987 στην Washington D.C.

Το θέμα του συμποσίου είναι: «Πρόοδοι της Νοσηλευτικής στην Υγεία: Μοντέλα, Μέθοδοι και Εφαρμογές».

Για περισσότερες πληροφορίες απευθυνθείτε:
1987 International Nursing Conference Research Conference
ANA Fiscal Affairs, American Nurses Association
2420 Pershing Road, Kansas City, MO 64108, U.S.A.

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

1. Η Constance Holleran, Γενικός Διευθυντής του Διεθνούς Συμβουλίου Νοσοκόμων ανακοίνωσε ότι στο προσωπικό του διεθνούς αυτού οργανισμού προσλήφθηκαν η δεσποινίδα Katherine F. Mctherney και η Dr Taka Oguisso.

Η Δεσποινίδα Mctherney θα εργασθεί με οργανισμούς με τους οποίους συνεργάζεται το ΔΣΝ και θα επικεντρωθεί στους τομείς: Νοσηλευτική διοίκηση και ποιότητα φροντίδας.

Η Dr Oguisso θα ασχοληθεί κυρίως με τη νοσηλευτική έρευνα, εκπαίδευση και τον κώδικα των ηθικών καθηκόντων. Ακόμη θα συνεργασθεί με τους Εθνικούς Συνδέσμους, μέλη του ΔΣΝ.

2. Το Διεθνές Συμβούλιο Νοσοκόμων (ΔΣΝ) κυκλοφόρησε νέα έκδοσή του, την «Έκθεση Κανονισμού Νοσηλευτικής». Στην έκθεση αυτή διατυπώνονται με μεγάλη σαφήνεια οι επίσημες θέσεις του ΔΣΝ για τον κανονισμό της Νοσηλευτικής και για άλλα σχετικά θέματα.

Η συγγραφέας της έκδοσης αυτής, Dr Margaretta M. Styles, έκανε μια εκτεταμένη μελέτη με επικέντρωση στις νομικές και επιστημονικές απόψεις του κανονισμού της άσκησης του νοσηλευτικού επαγγέλματος. Η μελέτη περιλαμβάνει: ιστορική αναδρομή, ευρήματα από την ανασκόπηση της παρούσας κατάστασης, διεθνείς τάσεις, τη θέση του ΔΣΝ στις διεθνείς τάσεις και ενστάσεις.

Η συγγραφέας γράφει ότι «... η δομή του νοσηλευτικού επαγγέλματος δεν έχει επαρκώς καθορισθεί, οι απαιτήσεις για εκπαίδευση και οι ορισμοί του είναι γενικά ανεπαρκείς σε σχέση με την περιεκτικότητα και ανάπτυξη του νοσηλευτικού ρόλου που αναφαιίνεται με την ανάγκη φροντίδας υγείας, τους στόχους και τα κριτήρια «standards» του επαγγέλματος που άρχισαν να γίνονται αντιληπτά λιγότερο από μισό αιώνα».

Η Styles προτείνει δώδεκα αρχές σαν βασικό κώδικα κανονισμού του επαγγέλματος και σαν αντικειμενικούς σκοπούς που θα βγαίνουν από τις αρχές. Επίσης προτείνει να δοθούν ορισμοί στους όρους: νοσηλευτής, νοσηλευτική, βοηθητικός, ειδικός και ειδίκευση.

Η εργασία της Styles είναι λόγια, πληροφοριακή και με πολλές προκλήσεις. Μπορεί, τέλος να βοηθήσει το νοσηλευτικό επάγγελμα αλλά και άλλα επαγγέλματα υγείας να εξελιχθούν.

Η έκδοση κυκλοφορεί στα Αγγλικά, Γαλλικά και Ισπανικά. Η τιμή είναι £ 7.50. Παραγγελία αντιτύπων μπορεί να γίνει στην πιο κάτω διεύθυνση:

Publication sales
International Council of Nurses
3, Place Jean Marteau
CH-1201 Geneva Switzerland

Αρ. Πρωτ.: Ε6-74

Αξιότιμον Υπουργόν
Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων
κον Αντώνιον Τρίτην
Ενταύθα

15/4/87

Αξιότιμε κύριε Υπουργέ,

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Εθνικού Συνδέσμου Διπλωματούχων Νοσοκόμων Ελλάδος με χαρά δέχθηκε την από του προσεχούς έτους εισαγωγή νέων - με τις Πανελλήνιες Εξετάσεις - στο τμήμα Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Αναφερόμενοι στο ΠΔ 184/79 -ως τούτο ετροποποιήθη δια του ΠΔ 562/80- άρθρο 2 παρ. 2, παρακαλούμε θερμά όπως συνεχισθεί η εισαγωγή στο Β' έτος Σπουδών -κατόπιν εξετάσεων- αποφοίτων τ. Ανωτέρων Σχολών Νοσοκόμων και Επισκεπτριών και Νοσηλευτικής ΤΕΙ, καθότι ο Νοσηλευτικός Κλάδος έχει μεγάλη ανάγκη στελεχών. Η ανάγκη αυτή θα καλυφθεί σταδιακά με τον όσο το δυνατόν μεγαλύτερο αριθμό αποφοίτων του Τμήματος Νοσηλευτικής, Σχολής Επιστημών Υγείας του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Πάρα πολλά μέλη μας, καταξιωμένες Νοσηλεύτριες με αγάπη και αφοσίωση στο Νοσηλευτικό Λειτουργήμα επιθυμούν την περαιτέρω εκπαίδευσή τους για να πλαισιωθούν οι Νοσηλευτικές Υγειονομικές Υπηρεσίες με ηγετικά στελέχη και τα Τμήματα Νοσηλευτικής των ΤΕΙ με στελέχη Διδασκαλίας.

Νομίζουμε ότι είναι καθήκον της Πολιτείας να δώσει την ευκαιρία αυτή σε επίλεκτα μέλη του Νοσηλευτικού Κλάδου όχι μόνο για την εξύγωση του Νοσηλευτικού έργου αλλά και την βελτίωση της παρεχόμενης νοσηλευτικής φροντίδας για το καλό του κοινωνικού συνόλου.

Με την ελπίδα ότι ο αριθμός των εισακτέων Νοσηλευτών/-τριών στο Τμήμα Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου θα εξακολουθήσει να είναι ο καθοριζόμενος στο πιο πάνω ΠΔ και ευχόμενοι Καλό Πάσχα, Αξιότιμε κύριε Υπουργέ,

Διατελούμε

Με τιμή

Η Πρόεδρος
Σταυρούλα Παπαμικρούλη

Η Γενική Γραμματεύς
Στέλλα Πισπιρίκου

Κοινοποίηση: Υπουργό Υγείας Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων
Κύριον Γεώργιον-Αλέξανδρον Μαγκάκη